Пам'яті батька

Душа була якась чужа, безнеба,
опущена, немов турецьке зілля.
Сахалась ніч від грому на довкіллі,
і я сахався від самого себе.
Душа вдягала шори і кольчугу,
рятуючи своє вразливе лоно
від стріл лихих... Десь каркала ворона
над битим шляхом за далеким лугом.
Віщунко зла! Замовкни на півкарку!
Вже й так в мені незміряна осмута,
замішана на болю та отруті,
шматує серце вволю на кавалки.
Вже й так бреде навала печеніжа
моїх думок по обвуглілім лобі,
і тінь утрати в траурній жалобі
від тіні смерті зліша і жахніша.